

Tisztelt gyászoló Család, tisztelt gyászoló Gyülekezet!

A komáromi magyar gimnázium – a Selye János Gimnázium – ismét gyászol. A kedves épületen fekete zászló jelzi: valaki végleg elment közülünk. Pár hónapja Keszegh István ravatala előtt tisztelegtünk, s most dr. Czirfusz Gábor kémia és biológia szakos tanárát búcsúztatja az iskola, aki életének 88. esztendejében hunyt el.

Nehéz most megszólalni, nehéz szavakat találni. Hisz búcsút venni attól, akit tiszteltünk, becsültünk, mindig fájdalmas, megrázó dolog.

Czirfusz Gábor 1932. április 17-én született Csallóközben, Lakszakállas községben. 1943-ban az akkori Komáromi Szent Benedek-rendi Katolikus Gimnáziumban kezdte el középiskolai tanulmányait. A tanár úr személye összekapcsolta az egykori bencés gimnáziumot a mai Selye János Gimnáziummal. Hisz a bencés gimnázium tanulója volt nagyapja, édesapja és bátyja is, két gyermeke – Attila és Gertrúd – a komáromi Magyar Tannyelvű Gimnázium, unokái pedig a Selye János Gimnázium diákjai voltak, illetve jelenleg is azok. A tanár úr gimnáziumi tanulmányait a történelmi események – a 2. világháború, a hontalanság évei – miatti megszakításokkal 1943-tól 1953-ig végezte. Dr. Miklós Elemér osztályában érettségizett 1953. augusztus végén, a szünidőre sűrített 4. évfolyam tananyagának elvégzése alapján. Egyetemi tanulmányait is a társadalmi változások bonyolították, melyeket Nyitrán megkezdve Pozsonyban fejezett be 1958-ban, biológia-kémia szakos tanári diplomával. A tanár úr is elmondhatta magáról, hogy „megéltem mindent és mindennek az

ellenkezőjét is”. Doktorátusát Szegeden, a József Attila Tudományegyetemen szerezte meg 1973-ban.

1958/59-ben Ógyallán, a gimnáziumban kezdett el tanítani, ahol tanárként és nevelési tanácsadóként is működött. 1975-ben lett a komáromi magyar tannyelvű gimnázium megbecsült kémia és geológia szakos tanára, és végzett kiváló oktató-nevelő munkát. Giminkben három osztálynak volt az osztályfőnöke, közel százán mondhatják el, hogy osztályfőnökként is egyengette sorsukat. Sokszor viccesen mondogatta, hogy több igazgatót át-, meg- és túlélt, de mindig ragaszkodott az igazához, bárkinek a szemébe mondta a véleményét. Ma sajnos követi egykori kollégáit, egykori igazgatóit, és az égi katedrán folytatják a 10, 20, 30, 40 éve megszakadt beszélgetéseket.

1993-ig, a nyugdíjba vonulásáig volt a gimnázium tanára, amely a családja után talán az egyik legfontosabb hely volt számára. A tanár úr rajongott családjáért, imádtá gyermekeit, büszkeséggel számolt be unokái sikereiről is.

Konczer Veronika tanárnő megfogalmazása szerint: „Emberi tulajdonságai közül az apáskodó segítőkészségét, gondoskodó, tanácsokkal bővelkedő magatartását lehetne kiemelni. Erre vall az is, hogy fiatal kora ellenére »Papának« neveztek el a kollégái. Jó szervezőképességű, társaságban kedélyes, barátaihoz jószívű embernek ismertük. Kiváló szervezője és megvalósítója volt az iskolai »gulyáspartiknak«, ahol kitűnő szakácstudományával elkápráztatta a legkifinomultabb ínycsemetéket is. Akkoriban a kémikum folyosóján a vegyszerek rideg szagán kívül gyakran érezhetőek voltak a kitűnő, ínycsiklandozó illatok. Ilyenkor a tantestület tag-

jai már jobban várták a tanítás végét, mint a diákok, hogy végre megkóstolhassák a Papa által varázsolt finomságokat. Ezeken a tanári összejöveteleken sokszor szórakoztatott bennünket kiváló hangjával és hegedűjátékával.”

Kémia- és geológiaórái derűsek, nyugodtak, közvetlenek voltak, apáskodó természetéért a diákok is szerették Őt. A több mint három évtizedes tanári munkássága alatt tanítványait mindig toleranciára, nemzetünk iránti hűségre és más nemzetek tiszteletére nevelte; és ahogy a Tanár úr saját maga fogalmazta: „Az egészség és a szeretet maradjon meg örökre mindenkinek!”

Engedjenek meg egy személyes megjegyzést. 1993-tól vagyok a Selye János Gimnázium tanára, a tanár urat váltottam, az ő katedráját, székét kaptam meg, abban a kabinetban ültem 8 évig, ahol ő is 18 évig. Az elmúlt 26 évben sokszor találkoztunk, beszélgettünk – érdemes volt odafigyelni gondolataira, tanácsaira. 2017-ben a 85. születésnapján nemcsak az iskola igazgatósága és tanári kara, de városunk akkori polgármestere is köszöntötte őt. A tanár úr nagyon örült, hogy neve bekerült városunk krónikájába is.

Tanár Úr, Ön is ott marad örökké szerettei és tanítványai szívében. De most szomorú szívvel mondják ők is velem együtt: Tanár Úr, Isten vele!

Köszönjük a sorsnak, hogy tanítványai, kortársai lehettünk. A komáromi Selye János Gimnázium volt és mai tanárai és diáksága nevében búcsúzóim drága halottunktól. Legyen örök pihenőhelye Komárom földje. Tanár Úr, nyugodjék békében! Tisztelt gyászoló Rokonság, vigasztalódást!

*Andruskó Imre
(Konczer Veronika és dr. Holczhei Árpád visszaemlékezései alapján)*